

Zákon o os. daních již zevně rozlišuje obojí daň výdělkovou stanovením samostatných norem pro každou z nich ve zvláštní kapitole, podobně jako pro jednotlivé druhy daní osobních.

Obě daně výdělkové liší se však i svou vnitřní podstatou. Daň z výdělku podniků veřejně účtujících vyměřuje se určitým procentem na základě skutečného výnosu podniku dle jeho bilančního přebytku. Při jeho zjištění hledí se k individuálním poměrům poplatníka, zejména k úrokům pasivním, čímž daň tato přibližuje se dani z příjmu.

Všeobecné daně výdělkové vyměřují se naproti tomu nikoliv ze skutečného výnosu, nýbrž dle prostřední a poměrné výnosnosti, vyšetřené na základě určitých vnějších známek.

Pro tuto podstatnou různost v základu pro vyměření nutno pokládati každou z obou daní výdělkových za zvláštní druh daní přímých, jichž společná povaha jeví se jen v tom, že obě jsou daněmi z výnosu podnikání živnostenského nebo jemu podobného.

Že by zemský správní výbor snad odpíral žádané povolení diferencované přírážky k dani z výdělku podniků veřejně účtujících z nějakých důvodů vhodnosti, nebylo v naříkaném rozhodnutí ani v notě zemské správy politické nikterak naznačeno. Nelze tudíž naříkanému rozhodnutí důvodu takového podkládati a nejv. správní soud nemůže se zabývatí otázkou, zdali a do jaké míry by snad naříkané rozhodnutí s hlediska účelnosti mohlo býti ospravedlněno.

Naříkané rozhodnutí spočívá na mylném výkladu zákona a bylo proto jako nezákonné dle § 7 zák. o správním soudě zrušeno.

Č. 322.

Volnost stěhování: I. Odeběre-li se syn rodičů na venkově bydlících přechodně na studie do Prahy, neztrácí tím dosavadní své bydliště u rodičů a nejde tedy o přesídlení jeho po rozumu zákona ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z. a n. — II. Důsledky nepředložení správních spisů.

(Nález ze dne 7. února 1920 č. 942.)

Věc: Karel Waniek v Chebu (adv. dr. Artur Bloch z Prahy) proti zemské politické správě v Praze o povolení k přesídlení.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jde o přesídlení Osvalda Wanieka, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Žádosti stěžovatelově, aby bylo jeho synu Osvaldovi a manželce Emilii dáno povolení přestěhovati se do bytového obvodu pražského, společný bytový úřad v Praze usnesením ze dne 12. července 1919 čís. j. 306 b) nevyhověl z důvodů, že jest v tomto obvodu nedostatek bytů a není prokázána nutnost, aby se jmenovaní právě do tohoto obvodu přistěhovali. Stížnost do tohoto usnesení zamítla zemská politická správa v Praze naříkaným rozhodnutím z důvodů usnesení své stolice.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu podaná uvádí, že syn stěžovatelův jest přijat na obchodní akademii v Praze, že se míní věnovati studiu na škole té a za tou příčinou v Praze bydletí u své tety, která

má byt o dvou pokojích. O povolení k přestěhování se manželky stěžovatelovy se nejedná, a byla o ní učiněna pouze zmínka, že syna občas v Praze navštíví.

Jde tedy pouze o pobyt synův v Praze, aby nabyl obchodního vzdělání na škole, a pobyt ten nebude mít vlivu na pražské bytové poměry. Tento skutkový děj musil také nejvyšší správní soud vzít za podklad svého rozhodnutí, poněvadž žalovaný úřad přes opětovné vyzvání a přes připomínku, že o stížnosti rozhodnuto bude i beze spisů správních na základě obsahu stížnosti, správní spisy nepředložil. Tím jeví se skutková podstata, jak ve stížnosti je vyličená, nespornou, a na jejím základě uvážil nejvyšší správní soud toto:

Pojem přesídliti ve smyslu zákona ze dne 1. dubna 1919 čís. 181 sb. z. a n. jest vyložiti v ten rozum, že znamená dosavadní sídlo opustiti a v obvodu jiné obce nové sídlo založiti. K takovému přesídlení vyžaduje zákon výslovné písemné povolení obecního úřadu nebo společného bytového úřadu. Stěžovatelův syn Osvald Waniek má své bydliště u rodičů v Chebu a tím, že se odeběře do Prahy na studie, neopustí a neztratí dosavadní své bydliště u rodičů, svým pak přechodným pobytem na studiích v Praze nezaloží si zde vlastní nové bydliště. Nejedná se tudíž u něho o přesídlení a nevztahují se na něj předpisy o omezení práva stěhovacího svrchu uvedeným zákonem vydané. Naříkané rozhodnutí, vycházejíc z náhledu opačného, odepřelo synu stěžovatelovu povolení k přesídlení do Prahy, čímž se octlo v rozporu s cit. zákonem a bylo je proto, pokud jde o Osvalda Wanieka, jako zákonu odporující zrušiti.

Emilie Wanieková stížnost do výměru odpírajícího jí povolení přesídliti do Prahy nepodala a nebylo proto naříkané rozhodnutí v té části, ve které se Emilie Waniekové týká, přezkoumání nejvyšším správním soudem podrobena (odst. 1 § 5 zák. o spr. soudu).

Č. 323.

Zabírání bytů: Absolutní zmatečnost zabíracího usnesení obce, způsobená tím, že obec neměla ještě zákonného zmocnění k zabírání bytů, není odstraněna tím, že druhá stolice usnesení to na podaný odpor potvrdí v době, kdy již obci pravomoc ta příslušela.

(Nález ze dne 9. února 1920 č. 926.)

Prejudikatura: srvn. nál. ze dne 23. srpna 1919 č. 3898, sbírky čís. 156.

Věc: Antonín Arnold v Nučicích proti okresní politické správě na Kladně o zabránění místnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem obecního úřadu v Nučicích ze dne 17. srpna 1919 zabráněna byla v domě stěžovatelově čp. 1 v Nučicích jedna místnost. Okresní správa politická naříkaným výnosem ze dne 4. listopadu 1919 odporu stěžovatelovu nevyhověla z důvodu, že zabraná, dosud pronajatá